

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V. T. N.*, narozený ..., státní příslušnost ..., t.č. pobytem ZZC Bálková, 331 65 Bálková, *zastoupeného: JUDr. Václav Liksomer*, advokát, se sídlem Masarykovo náměstí 1, 331 41 Kralovice, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 23.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2018 č.j. OAM-36/LE-LE05-LE28-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Liksomerovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 10.951,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2107190149/2700.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 23.3.2018 k výzvě soudu doplněnou dne 21.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného *rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2018 č.j. OAM-36/LE-LE05-LE28-2018*, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal porušení zejména § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád** či **s.ř.**), v jehož důsledku došlo k nesprávné aplikaci § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Následně zrekapituloval průběh azylového řízení a uvedl, že materiálů, které správní orgán využil v rámci svého rozhodování i z dalších

materiálů předložených žalobcem soudu, vyplývá, že ve Vietnamu (tj. *Vietnamská socialistická republika*) dochází k rozsáhlému porušování lidských práv, což v napadeném rozhodnutí připustil i žalovaný.

Žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval v souvislosti s uvedenými ustanoveními zákona o azylu dalšími skutečnostmi v návaznosti na tvrzení, které on ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, konkrétně se nezabýval vzhledem ke všem okolnostem (mimo jiné vzhledem k dodržování lidských práv ve Vietnamu) bližšími skutečnostmi ohledně jeho dluhů, zejména důvody jejich vzniku, kdo je věřitelem uvedených dluhů a jaké další důsledky (kromě obavy o svůj život) pro něho může znamenat nesplacení uvedených dluhů, neboť uvedené skutečnosti mohou mít vztah ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu vzhledem k tomu, že žalobce může mít odůvodněný strach např. z nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to jak ze strany soukromých osob – věřitelů těchto dluhů, tak ze strany oficiálních orgánů. Žalobce s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o azylu, které mimo jiné uvádí, že „*původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*“, uvedl, že mimo jiné zjištění osoby věřitele bylo důležité k tomu, aby došlo k objasnění ve smyslu uvedeného ustanovení, zda je možné považovat v tomto případě osobu, resp. osoby věřitele, tedy soukromé osoby, za původce pronásledování ve smyslu zákona o azylu; mohlo být např. zjištěno, že věřitelé mají kontakty či napojení na vládnoucí režim ve Vietnamu (kupř. na vládnoucí stranu ve Vietnamu, na oficiální orgány Vietnamu, či na vietnamské bezpečnostní složky), či jsou přímo činné ve vládnoucí straně ve Vietnamu, v oficiálních orgánech ve Vietnamu, či v bezpečnostních složkách Vietnamu, v důsledku čehož by Vietnam a vedoucí politická strana Vietnamu nebyly ochotny nebo schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobce před pronásledováním nebo jinou vážnou újmu a že se v případě žalobce jedná o případ hodný zvláštního zřetele (viz § 14 zákona o azylu) nebo že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy (viz § 14b zákona o azylu). Žalovaný měl tedy postupovat tak, aby shora uvedené skutečnosti byly objasněny, zejména měl za tím účelem provést příslušné důkazy. Dle žalobce bylo také patrné z uvedeného, že se žalovaný nezabýval jeho možným ohrožením ze strany soukromých osob.

Dále uvedl, že žalovaný měl obstarat více relevantních informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (viz např. zprávy, které předložil žalobce) a také se domníval, že informace týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které opatřil žalovaný, nebyly dostatečné. Důkazy měl žalovaný získat zejména provedením pohovoru se žalobcem dle § 23 zákona o azylu, provedením příslušných dotazů prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky (dále jen **ČR**) ve Vietnamu, či zastupitelských úřadů jiných států, např. některého ze států EU ve Vietnamu, či dalšími důkazními prostředky. Mohl také učinit dotazy na příslušné bezpečnostní složky ČR, které by potřebnými informacemi mohly disponovat. Dále měl žalovaný obstarat více relevantních informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (viz zprávy, které předložil žalobce). Informace uvedeným způsobem získané měl pak provést k důkazu.

Žalobce v souvislosti s porušením shora uvedených ustanovení správního řádu poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 1 Azs 18/2007-55, ve kterém byla jasně deklarována jednoznačná povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály, což podle názoru žalobce žalovaný nečinil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, respektive neuvedl, proč se

zejména shora popsanými okolnostmi dluhů žalobce nezabýval. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)

Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce soudem, jelikož nemá dostatek finančních prostředků a není seznámen s českým právním řádem. Zdejší soud usnesením ze dne 3.4.2018 č.j. 60Az 31/2018-12 ustanovil žalobci JUDr. Václava Liksomera, advokáta se sídlem Masarykovo náměstí 1, 331 41 Kralovice.

Napadeným rozhodnutím ze dne 13.3.2018 č.j. OAM-36/LE-LE05-LE28-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 28.2.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má několik velkých dluhů vzniklých během krize v roce 2008, proto chce zůstat v ČR a nastoupit do tábora, aby měl možnost vrátit dluh všem lidem ve Vietnamu.

Dne 7.3.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. Konkrétně sdělil, že je vietnamské státní příslušnosti, národností Kinh, nemá cestovní doklad, je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace a ani není nijak politicky angažovaný, je ženatý, má jedno nezletilé a dvě dospělé děti, státní příslušností vietnamské, a dodal, že manželka i děti žijí ve Vietnamu. Z vlasti odletěl v březnu 2006 z Hanoje přímo do Prahy, přičemž měl vystaveno české vízum pro účely podnikání, neboť si zde chtěl vydělat peníze. V ČR pobýval do roku 2010 (kromě 3 měsíců, kdy se na konci roku 2007 vrátil do Vietnamu na základě cestovního pasu), pak odjel do Německa, kde požádal o azyl a odkud se vrátil v roce 2013 opět do ČR, protože v Německu azyl nezískal, pak už ČR neopustil. Dodal, že nikde jinde nikdy o mezinárodní ochranu nežádal a před rokem 2006 v žádném státě Evropské unie nepobýval. Zdravotně je zcela v pořádku a nemá ani žádné zvláštní potřeby ani omezení. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo to, že zde chtěl zůstat pracovat a splácet své dluhy. Ve Vietnamu dosud nikdy žádné problémy neměl, ani nebyl nikdy trestně stíhán, ovšem obává se soukromých věřitelů, pokud se tam vrátí, ovšem jedná se o jeho domněnku, nemusí se nic stát. Na konci pohovoru žalobce nevyužil možnost zpětné kontroly protokolu, který stvrdil svým podpisem.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla snaha o legalizaci pobytu v ČR., aby zde mohl pracovat, vydělávat peníze a splatit dluh, protože se nyní obával nátlaku ze strany části svých věřitelů, včetně usmrcení pokud by svůj dluh nesplácel.

Vzhledem k žádosti o azyl podané v roce 2010 v Německu, žalovaný nejprve posoudil, zda byla ČR členským státem Evropské unie příslušným k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, a bylo proto zahájeno řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublin III**). Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Německu dne 29.4.2009, přitom v období od 11.10.2008 do 10.10.2010 byl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu v ČR, proto byla dle čl. 12 Dublinu III v daném případě příslušnou k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ČR a z tohoto důvodu bylo tzv. dublinské řízení dne 21.2.2018 zastaveno a správní orgán přistoupil k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného především z jeho výpovědi a vyjádření a

dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Veškeré uvedené informace byly součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona s.ř. byla dne 7.3.2018 žadateli dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobů jejich získání, přičemž žalobce této možnosti nevyužil.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, neboť se nijak politicky neangažoval. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

K žadatelem tvrzené hrozbě násilí ze strany jeho věřitelů žalovaný dále uvedl, že zde rozhodně neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žadatel se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob při jejich snaze vymoci si na něm splacení dluhu, což nemá žádnou souvislost s důvody azylově-relevantními. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc, přičemž původcem pronásledování může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž v případě žalobce nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně obrátil se žádostí o takovou ochranu. Mezinárodní ochrana by mohla být poskytnuta teprve v případě, kdy už mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře, přičemž v případě žalobce ještě ani nenastaly okolnosti, které by ho vedly k obrácení se na státní orgány. Sám žalobce potvrdil, že by se na policii mohl obrátit, nechce tak však učinit, protože svůj dluh uznává a chce vyjednávat přímo s věřiteli, přičemž též sdělil, že nebezpečí násilí ze strany věřitelů je jeho domněnkou a ve skutečnosti by se nemuselo nic stát. Jiný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl.

Správní orgán v žádném případě nezpochybnil skutečnost, že ve Vietnamu může docházet k hrubému porušování lidských práv a tamní situace je v mnoha směrech problematická, jak ostatně potvrzují i informační zdroje založené ve správním spisu, což ovšem samo o sobě ještě neznamená, že by měl být automaticky každému občanu Vietnamu udělen azyl, jak ostatně vyložil i NSS ve svém rozsudku ze dne 21.7.2005 č.j. 3 Azs 303/2004.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, proto správní orgán z tohoto důvodu azyl neudělil. Žalovaný se dále zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, přičemž nevyplýval žádný, zvláštního zřetele hodný, důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči.

Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Ve svém vyjádření k žalobě dne 9.5.2018 žalovaný popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení některých ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu a současně odkázal na spisový materiál. Na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné, vzhledem k tomu, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu, proto žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde mohl pracovat, vydělávat peníze a splatit dluh, přičemž se žalobce obával nátlaku ze strany svých věřitelů, pokud by dluh nesplácel; tyto důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení, a to ekonomické důvody, nepovažoval žalovaný za důvody azylově-relevantní a v tomto také odkazuje na judikaturu NSS, např. na rozsudek č. j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004 nebo rozsudek č. j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005.

Žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady. Během pohovoru dne 7.3.2018 uvedl, že se bojí, že by jej věřitelé jeho dluhů mohli zabít, pokud by nesplácel, ovšem následně sám uvedl, že je to jen jeho domněnka, že se vůbec nic stát nemusí. Žalovaný dodal, že během pohovoru, který byl s žalobcem veden v rámci správního řízení o vyhoštění, žalobce uvedl, že neví o žádných důvodech, pro které by se nemohl vrátit do Vietnamu.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by správní orgán během řízení porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany; žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.5.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.3.2018 žalobci předáno dne 16.3.2018.

Žalobce dne 28.5.2018 zaslal repliku k vyjádření žalovaného, v níž sdělil, že s argumenty uvedenými ve vyjádření žalovaného zásadně nesouhlasí, neboť z doplněné žaloby bylo jasné patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a zároveň byly uvedeny i doloženy důkazy, které

žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení provést. Z žaloby a jejího doplnění dle názoru žalobce jednoznačně vyplynulo porušení v žalobě uvedených zákonných ustanovení, a to ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52, § 68 odst. 3 a § 2 odst. 1 s.ř. podložené konkrétními skutkovými a právními důvody k jednotlivým žalobním bodům. Dle žalobce se v žádném případě nebylo možno ztotožnit mimo jiné s tvrzením, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, že zjistil skutečný stav věci, že posuzoval případ ve všech souvislostech, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v rámci správního řízení uvedl, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobce ve svém vyjádření vůbec nevypořádává s konkrétními a relevantními žalobními námitkami žalobce.

Jak žalobce uvedl, žalovaný se nezabýval vzhledem ke všem okolnostem bližšími skutečnostmi jím uvedenými ohledně jeho dluhů, zejména důvody vzniku uvedených dluhů, kdo je věřitelem uvedených dluhů a jaké další důsledky pro něho může znamenat nesplacení uvedených dluhů, neboť uvedené skutečnosti mohly mít vztah ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu, protože žalobce může mít odůvodněný strach např. z nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalobce, a to jak ze strany soukromých osob – věřitelů těchto dluhů, tak ze strany oficiálních orgánů. Žalobce s odkazem na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, uvedl, že mimo jiné zjištění osoby věřitele bylo důležité k tomu, aby bylo objasněno ve smyslu uvedeného ustanovení, zda bylo možné považovat v tomto případě osobu, resp. osoby věřitele, tedy soukromé osoby, za původce pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jak žalobce uvedl, měl za to, že v případě, že by byly žalovaným objasněny skutečnosti uvedené shora (okolnosti dluhu žalobce) mohlo být např. zjištěno, že věřitelé mají kontakty či napojení na vládnoucí režim ve Vietnamu, či jsou přímo činné ve vládní sféře Vietnamu, v důsledku čehož by Vietnam a vedoucí politická strana Vietnamu nebyly ochotny nebo schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobce před pronásledováním nebo jinou vážnou újmu a že se v případě žalobce jednalo o případ hodný zvláštního zřetele (viz § 14 zákona o azylu) nebo že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy (viz § 14b zákona o azylu). Žalobce považoval objasnění uvedených skutečností za nezbytné, proto měl žalovaný postupovat tak, aby shora uvedené skutečnosti byly objasněny, zejména měl za tím účelem provést příslušné důkazy. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 6.2.2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, kde se mimo jiné uvádí, že: *1) Podle § 3 s.ř., postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. 2) Podle § 50 odst. 4 s.ř., pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. 3) Konečně podle § 53 s.ř. není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Dále uvedený rozsudek NSS uvádí, že z uvedených ustanovení tedy vyplývá jednoznačná povinnost správního orgánu (žalovaného) zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály. To však žalovaný dle názoru žalobce nečinil, ač to bylo dle uvedené zákonné úpravy správního řádu i uvedeného rozsudku NSS jeho povinností. Žalobce také odkázal na doplnění žaloby ze dne 21.4.2018 doručené zdejšímu soudu a navrhl, aby soud vydal rozsudek tak, jak je uvedeno v čl. III. uvedeného doplnění žaloby.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání

napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas s tímto postupem.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Hlavní námitka spočívala v tom, že žalovaný se nezabýval vzhledem ke všem okolnostem (mimo jiné vzhledem k dodržování lidských práv ve Vietnamu) bližšími skutečnostmi uvedenými žalobcem ohledně jeho dluhů, zejména mimo jiné důvody vzniku uvedených dluhů, kdo je věřitelem uvedených dluhů a jaké další důsledky (kromě obavy o svůj život) pro něho může znamenat nesplacení uvedených dluhů, neboť uvedené skutečnosti mohou mít vztah ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu vzhledem k tomu, že žalobce může mít odůvodněný strach např. z nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalobce, a to jak ze strany soukromých osob – věřitelů těchto dluhů, či ze strany oficiálních orgánů, přičemž tato námitka žalobce byla vztažena v zásadě ke všem namítaným ustanovením s.ř. a zákona o azylu.

Žalobcovy obavy z eventuálních potíží se soukromými osobami, od kterých si půjčil peníze, nebyly zapříčiněny rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením žalobce, motiv uvedených osob byl by byl veden tím, že jsou jeho věřiteli, tedy ekonomický. Z výpovědi žalobce rovněž vyplynulo, že jeho obavy jsou v současnosti čistě hypotetické, sám uvedl, že dluh uznává a byla by možnost se s věřiteli dohodnout na splátkách. S odkazem na ustálenou judikaturu NSS zdejší soud uvádí, že žalobce by se proti jednání soukromých osob, kterého se obává, a které by bylo nelegální, mohl bránit dostupnými zákonnými prostředky v zemi svého původu, což neučinil ani učinit nemohl, když k žádnému skutečnému jednání dosud nedošlo. Dále je třeba zdůraznit, že pro to, aby jednání soukromých osob bylo možné považovat za azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, muselo by být prokázáno, že vietnamské státní orgány takové jednání soukromých osob tolerovaly, napomáhaly mu nebo je v jejich činnosti podporovaly, což se v daném případě také nestalo, neboť k žádnému jednání věřitelů dosud nedošlo. Nad rámec odůvodnění žalovaného zdejší soud odkazuje na ustálený výklad NSS k problematice pronásledování ze strany soukromé osoby, viz například rozsudek ze dne 10.3.2004 čj. 3 Azs 22/2004-48, či ze dne 27.8.2003 čj. 4 Azs 5/2003 51 a ze dne 18.12.2003 čj. 6 Azs 45/2003-49 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se podává, že *"skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny."* Stejně tak *"pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb."* (viz rozsudek NSS ze dne 29.3.2004 čj. 5 Azs 7/2004-37). Žalobce měl možnost během řízení uvést všechny relevantní skutečnosti, pokud považoval za azylově-relevantní důvody vzniku svých dluhů, kdo je věřitelem jeho dluhů a jaké další důsledky (kromě obavy o svůj život) pro něho může znamenat nesplacení uvedených dluhů, měl tyto důvody během řízení tvrdit, neboť jenom na něm leží břemeno tvrzení. Na základě tvrzení potom může správní orgán sám opatřovat důkazy na základě tzv. sdíleného břemene důkazního, přitom žalobce pouze uvedl, že na orgány veřejné moci Vietnamu se nechce obracet vzhledem k tomu, že sám uznává své dluhy a je si vědom, že je má splatit, přitom nezmínil, že by byť jen mohli být jeho věřitelé nějak napojeni na veřejnou sféru, proto ani správní orgán neměl co zkoumat a prokazovat.

Z výpovědi žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že z vlasti odjel do ČR již v roce 2006 kvůli podnikání, přičemž zde legálně pobýval do roku 2010 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, měl podnikatelské vízum. Od 11.10.2010 již dále na území ČR pobýval nelegálně, nerespektoval vypršení víza, dne 12.2.2018 byl zadržen při pobytové kontrole a dne 28.2.2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS čj. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a čj. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, v nichž se uvádí, že *"o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti."* V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 čj. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: *"Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztiženy nebo omezeny,*

jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě." Soud se shodl se závěrem žalovaného, že důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod zákonem taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Z již ustálené judikatury NSS plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově-relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16.2.2005 čj. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24.2.2005 čj. 7 Azs 187/2004-94).

Dále se soud zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR čj. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015, Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2016, Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13.4.2016, Výroční zpráva organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR: „Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 10. 11. 2017 a Výroční zpráva organizace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí se soud neztotožnil ani s námitkou žalobce, že by si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí a nevyšel by tak ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť správní orgán postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici a jejichž věrohodnost se žalobce ani nijak nesnažil napadnout. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, s nimiž se žalobce mohl seznámit a nevněsť k nim žádné námitky.

Soud tedy dospěl na rozdíl od žalobce k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, že zjistil skutečný stav věci, že posuzoval případ ve všech souvislostech, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v rámci správního řízení uvedl, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po provedeném přezkumném řízení tedy soud konstatuje, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl *usnesením zdejšího soudu ze dne 3.4.2018 č.j. 60 Az 31/2018-12* žalobci zástupcem ustanoven advokát JUDr. Václav Liksomer a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování dle jím provedeného vyúčtování ze dne 28.5.2018 a to za 3 úkony právní služby (*první porada*

včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 21.4.2018; replika ze dne 28.5.2018) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 9.300,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 900,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Citroen Xsara, registrační značka x, z Kralovic do ZZC Bálková a zpět za účelem konzultace s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 232 Kč (tj. 58 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 118,52 Kč (tj. 6,7 l/100km x 30,50 Kč/l x 0,58), po zaokrouhlení tedy celkem 351,-Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou za shora uvedenou cestu do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř pól hodin činí celkem 400,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **10.951,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 20. června 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.